



**A Kúria  
mint felülvizsgálati bíróság  
í t é l e t e**

**Az ügy száma:** Kfv.IV.37.774/2018/13.

**A tanács tagjai:** Dr. Patyi András a tanács elnöke  
Dr. Dobó Viola előadó bíró  
Dr. Horváth Tamás bíró

**A felperesek:** GEMINI-TEL Híradástechnikai Tervező, Szolgáltató és Kereskedelmi Bt.  
(2120 Dunakeszi, Evező köz 4.) I. rendű

SOLENNIS Orvostechnikai Kft.  
(2120 Dunakeszi, Evező köz 4.) II. rendű

**Az I. r. felperes jogi képviselője:**

**A II. r. felperes jogi képviselője:**

**Az alperes:** Gazdasági Versenyhivatal  
(1054 Budapest, Alkotmány u. 5.)

**Az alperes jogi képviselője:** kamarai jogtanácsos

**A per tárgya:** versenyügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata

**A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:** I. és II. rendű felperesek

**A felülvizgálni kért határozatot hozó bíróság neve, határozatának kelte és száma:** Fővárosi Törvényszék 2018. február 28-án kelt 10.Kf.650.002/2018/6. számú ítélete

**Az elsőfokú határozat hozó bíróság neve, határozatának kelte és száma:** Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi bíróság 2017. október 24-én kelt 13.K.30.082/2017/15. számú ítélete

Kfv.IV.37.774/2018/13.

## **Rendelkező rész**

A Kúria

- a Fővárosi Törvényszék 10.Kf.650.002/2018/6. számú ítéletét hatályában fenntartja;
- kötelezi az I. és II. rendű felpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg az alperesnek külön-külön 250.000 (kettőszáz-ötvenezer) – 250.000 (kettőszáz-ötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget;
- kötelezi az I. felperest, hogy 15 napon belül fizessenek meg az államnak – felhívásra – 951.770 (kilencszázötvenezer -hétszázhetven) tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket;
- kötelezi a II. felperest, hogy 15 napon belül fizessenek meg az államnak – felhívásra – 1.050.000 (egymillió-ötvenezer) forint tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

## **I n d o k o l á s**

### **A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás**

- [1] Az azonos vállalkozáscsoportba tartozó I. és II. rendű felperesek az amerikai Ulthera Inc.-vel és a Lutronic Inc. lézercéggel kötött forgalmazói szerződés alapján a forgalmazás mellett ún. Ultherapy nem invazív kozmetikai, bőrfiatalító, ráncatlanító kezelést nyújtottak. A szolgáltatást népszerűsítő – online és nyomtatott sajtóban, valamint a felperesek honlapján megjelent – kommunikáció fő üzenete a plasztikai sebészeti beavatkozást kiváltó bőrfiatalítás. A kommunikáció során egyrészt szöveges állításokat fogalmaztak meg (egyebek mellett: „Hogyan tagadhatsz le 10 évet plasztikai műtét nélkül?”, „Ultherapy? Mínusz 10 év!”, „Eddig ilyen hatást kizárólag műtéttel, még hozzá teljes arcplasztikával lehetett elérni Magyarországon. De ennek vége!”), másrészt a hirdetésekben ún. „előtte-utána” képeket jelentettek meg.
- [2] Az alperes kereskedelmi kommunikáció vizsgálatára irányuló versenyfelügyeleti eljárásában 2016. november 29. napján kelt Vj/98-53/2015. számú határozatában megállapította, hogy a felperesek tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatot valósítottak meg azzal, hogy valótlannal állították a következőket: az általuk nyújtott Ultherapy szolgáltatás igénybevétele esetén a fogyasztó a plasztikai sebészeti beavatkozáshoz hasonló eredményt érhet el és az arc 10-15 évvel fiatalabbnak látszódhat, valamint ez a hatás hosszú ideig megmarad, illetve az általuk nyújtott szolgáltatás a valaha kifejlesztett leghatékonyabb és legkíméletesebb módszer. Az alperes határozati megállapítását a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. törvény (a továbbiakban: Fttv.) 1. és 2. §-ára, 3. § (1)-(3) bekezdésére, 4. § (1)-(2) bekezdésére, 6. § (1) bekezdés b) pontjának bg) alpontjára, 9. § (1)-(3) bekezdésére és 14. §-ára alapította.

Kfv.IV.37.774/2018/13.

- [3] Az alperes a jogkövetkezmények körében egyrészt megtiltotta a felpereseknek a jogsértő állítások közzétételét, egyúttal kötelezte a felpereseket arra, hogy a kézhezvételtől számított 60 napon belül nyújtsanak be igazolást arról, hogy a jogsértéstől való eltiltás kötelezettségének miként tettek eleget. Továbbá az alperes kötelezte az I. rendű felperest 9.517.700 forint, a II. rendű felperest 10. 500.00 forint versenyfelügyeleti bírság megfizetésére. Az I. rendű felperessel szemben kiszabott bírság tekintetében a vele egy vállalkozáscsoportba tartozó II. rendű felperest, a II. rendű felperessel szemben kiszabott bírság vonatkozásban a vele egy vállalkozáscsoportba tartozó I. rendű felperest nevesítette, mivel megállapítása szerint a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 78. § (5) bekezdése alapján külön végzésben egyetemlegesen kívánta kötelezni őket a bírság be nem hajtott részének megfizetésére, amennyiben a bírságot a vállalkozáscsoport jogsértést megvalósító tagja önként nem fizeti meg és a végrehajtás sem vezet eredményre. Az alperes a bírságot a Tpv. 76. § (1) bekezdés k) pontja és a 78. § (3) bekezdése alapján szabta ki, amelynek során figyelembe vette a Gazdasági Versenyhivatal Elnökének és a Versenytanács Elnöknek 2/2015. számú, a bírság mértékének meghatározásával kapcsolatban kialakult versenytanácsi gyakorlatot rögzítő közleményét (a továbbiakban: Közlemény).

#### **A felperesek keresete és alperes ellenkérelme**

- [4] A felperesek az alperes határozatának bírósági felülvizsgálatát kezdeményezték. Keresetük szerint az alperes a döntés meghozatala során a Tpv. és az Fttv. több rendelkezését megsértette. Jogi érvelésük alapján a határozat érdemi felülvizsgálatra nem alkalmas, mert annak rendelkező része nincs összhangban az indokolással, nem egyértelmű, hogy az alperes mely kommunikációkat minősített jogellenesnek és megtévesztőnek. A felperesek állították, hogy eleget tettek bizonyítási kötelezettségüknek a benyújtott dokumentumokkal, melyek a kifogásolt kereskedelmi kommunikációk valóságtartalmát kellően alátámasztották. Az alkalmazott jogkövetkezményt több okból is sérelmezték. Előadták, hogy első jogsértés esetén nem indokolt a bírság kiszabása, valamint a figyelmeztetést olyan körülmények okszerűtlen mérlegelése miatt mellőzte az alperes, amely legfeljebb eljárás bírság alkalmazását tette volna lehetővé. Felperesek szerint több bírságcsökkentő körülményt hagyott figyelmen kívül az alperes, továbbá a Közleménytől indokolás nélkül eltérve, olyan reklámok költségét is hozzászámította a bírságösszeg megállapítása során, amelyek nem a jogsértéssel érintett időtartam alatt jelentek meg és a költségmegosztást is jogsértően mellőzte.
- [5] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, fenntartva a határozatában kifejtett álláspontját.

#### **Az elsőfokú ítélet**

- [6] A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, mint elsőfokú bíróság a 13.K.30.082/2017/15. számú ítéletében felperesek keresetét elutasította.
- [7] Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy a Tpv. 76. § (1) bekezdés l) pontja szerint az alperesnek mérlegelési jogköre van a figyelmeztetés alkalmazása körében. Rögzítette, hogy az alperes – a felperesek eljárás során tanúsított magatartására, valamint a jogsértések feltárása során tanúsított együttműködésükre, illetve annak hiányára figyelemmel – helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a figyelmeztetés alkalmazása nem indokolt.

Kfv.IV.37.774/2018/13.

- [8] Megállapította, hogy a bírság kiszabása során az alperes jogszerűen indult ki a felperesek által megadott reklámköltségből, mivel a jogsértő magatartáshoz kapcsolódó reklámköltség és a nem jogsértő magatartáshoz kapcsolódó költségektől elkülöníthető rész megosztására csak abban az esetben kerülhet sor, ha valamely egzakt szempont szerint ez az elkülönítés megtehető, ilyen megosztást azonban a felperesek sem a közigazgatási eljárás során, sem a perben nem tettek.
- [9] Az elsőfokú bíróság az alperesi határozat rendelkező része, illetve az indokolás 93. és 113. pontjai közötti ellentmondással összefüggésben rámutatott, hogy a határozatból egyértelműen kiolvasható, hogy az alperes mely kommunikációk tekintetében állapította meg a jogsértést, és ezek a kommunikációk milyen tartalmat hordoztak.
- [10] Az elsőfokú bíróság a felperesek által megjelölt bírságcökkentő tételeket alaptalannak ítélte. Egyrészt nem tartotta jogsértőnek, hogy az alperes a bírság kiszabásakor olyan reklámok költségét is figyelembe vette, amelyek nem a jogsértéssel érintett időtartam alatt jelentek meg, mivel azok ugyanazon reklámkampány részei voltak. Másrészt pedig a korábbi ellenőrzés és ebből következően az elmarasztalás hiánya sem értékelhető enyhítő körülményként, valamint a jogsértés elkövetése és a versenyfelügyeleti eljárás megindulása között eltelt hosszabb idő sem szolgálhatta a felperesek javát.
- [11] Rámutatott, hogy a felperesek nem tettek eleget az Fttv. 14. §-a szerinti bizonyítási kötelezettségüknek, a perbeli kereskedelmi gyakorlat részét képező tényállítások és fotók valóságtartalmát alátámasztó konkrét bizonyítékokat nem jelölték meg.
- [12] Megállapította továbbá, hogy a feltárt jogsértés abbahagyásából nem következik az, hogy a jogellenes gyakorlat egyszeri és megismételhetetlen, ezért a jövőre vonatkozó eltiltás semmiképp sem lehet jogsértő, vagy szükségtelen előírás. A beszámolási kötelezettségnek pedig ebben az esetben nyilvánvalóan az arról való tájékoztatásra kell kiterjednie, hogy az I. rendű felperes a jogellenes tevékenységgel felhagyott, és azt a jövőben sem kívánja folytatni.

### **A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem**

- [13] Az felperesek fellebbezésükben az elsőfokú ítélet kereseti kérelmük szerinti megváltoztatását, elsődlegesen az alperesi határozat megváltoztatását és a Tptv. 78. § (8) bekezdése szerinti figyelmeztetés alkalmazását, másodlagosan az alperesi határozat megváltoztatását a bírság összegek csökkentését és a határozat rendelkező része IV. pontjának hatályon kívül helyezését, harmadlagosan az alperesi határozat megváltoztatását és annak megállapítását, hogy magatartásuk nem jogsértő, negyedlegesen a határozat hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárásra kötelezését kérték.
- [14] Fellebbezésükben előadták, hogy az alperesi határozat rendelkező része pontatlan, így nem teszi lehetővé a jogsértőnek minősülő magatartások egyértelmű meghatározását, valamint a határozat rendelkező része és indokolása (93. és 113. pont) nincs összhangban egymással, ezért jogszabálysértő, érdemi bírósági felülvizsgálatra alkalmatlan és sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot.
- [15] Kifogásolták, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében nem tért ki azokra a bizonyítékokra, amelyek – az „előtte-utána” fotók tárgyában – az alperessel folytatott kommunikációra vonatkoztak.

Kfv.IV.37.774/2018/13.

- [16] Álláspontjuk szerint téves az elsőfokú bíróság és az alperes azon következtetése, hogy a felperesek nem igazolták a kereskedelmi kommunikáció valóságtartalmát.
- [17] A Fővárosi Törvényszék korábbi ítéletére hivatkozva sérelmezték, hogy az alperes jogszerűtlenül szabott ki bírságot figyelmeztetés alkalmazása helyett.
- [18] Az Alkotmánybíróság határozataira és a Kúria Kfv. III. 35.165/2015/5. számú határozatára utalva kifejtették, hogy az alperes eljárása sérti az ügyfélegyenlőség elvét, melynek vonatkozásában a joggyakorlat nem kívánja meg a teljes tényállás-azonosságot.
- [19] Kifogásolták, hogy az alperes a bírság kiszabásakor nem tartotta be a Közleményben foglalt azon előírásokat, amelyek szerint minden esetben mérlegelendő, hogy az ismert költségek mekkora aránya jelenti a kiinduló összeget, figyelembe veendő, ha az egyes reklámeszközök nem csak jogsértő üzenetet tartalmaznak. Továbbá az alperes jogsértő módon nem vett figyelembe több bírságcsökkentő körülményt, valamint a bírság összegének megállapításakor olyan reklámok költségét is alapul vette, amelyeket nem a jogsértés időtartama alatt tettek közzé.
- [20] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

### **A jogerős ítélet**

- [21] A Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.
- [22] Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a döntése alapjául szolgáló tényállást helyesen rögzítette és helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a releváns jogszabályi rendelkezések alapján a felperesek kereskedelmi gyakorlatával szemben támasztott versenyjogi követelményeknek a perbeli kezelés tárgyában folytatott felperesi kommunikáció nem felelt meg. Az alperes határozatának 25., 93., 94., és 113. pontja alapján egyértelmű, hogy a határozat rendelkező részében megjelölt állítások a határozat 25. pontjában felsorolt, és a határozat mellékletében részletesen megjelenített felperesi kommunikációban megjelenő szöveges és képi tartalmak fogyasztóhoz eljutó, jogsértő üzenetként azonosított tartalmának összefoglalása. Azaz a határozatból a jogsértőnek minősített magatartások egyértelműen beazonosíthatók, továbbá a határozat rendelkező része, indokolása és mellékletei egymásra épülnek, egymással logikus összefüggésben állnak.
- [23] Kifejtette, hogy a felperes által hivatkozott, felek közötti kommunikáció – mely alperesi sajtóközlemény, illetve a II. rendű felperes alperes felé intézett figyelemfelhívása és az alperes erre adott válasza formájában jelent meg – az ügy elbírálása szempontjából irreleváns, mivel nem alkalmas sem a határozat, sem az elsőfokú ítélet jogsértő voltának igazolására, mindössze a feleknek a per során képviselt álláspontját tükrözi.
- [24] Osztotta az elsőfokú bíróság ítéleti megállapítását, mely szerint a felperes által csatolt iratoknak az alperesi határozat 97-112. pontjai szerinti értékelését a felperesek a perben nem tudták sikeresen megcáfolni, így alaptalan az a hivatkozásuk, hogy a bizonyítási kötelezettségüknek a valóságtartalom igazolása kapcsán eleget tettek volna.
- [25] A másodfokon eljáró bíróság a felpereseknek azon érvelésével kapcsolatban, – miszerint alperes jogszerűtlenül szabott ki bírságot figyelmeztetés helyett azzal, hogy okszerűtlen tényezőket, körülményeket mérlegelt – rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság, a fellebbezésben foglaltakkal ellentétben nem tett olyan megállapítást, hogy az alperes okszerűtlenül mérlegelt egyes

Kfv.IV.37.774/2018/13.

szempontokat, hanem éppen azt állapította meg, hogy „... az egyes tényezők kiragadása vezethet okszerűtlen mérlegeléshez, e szempontokat a maguk összességében kellett értékelni, melynek az alperes a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 339/B. §-ának megfelelően eleget tett.”

- [26] Az ügyfélegyenlőség elvének sérelme körében tett felperesi hivatkozással kapcsolatban a másodfokú bíróság kifejtette, hogy a tényállás-azonosság valóban nem a teljes tényállás azonosságát, hanem a releváns elemek azonosságát kívánja meg, ezeket a releváns elemeket azonban a felperesek hiányosan azonosították be, az általuk relevánsnak tekintett elemek azonossága sem áll fenn a felperesek által hivatkozott esetek kapcsán.
- [27] A Közleményben foglalt előírásoktól való eltérésre alapított felperesi hivatkozás kapcsán a másodfokú bíróság hangsúlyozta, hogy a reklámköltségek megosztása csak akkor történhet meg, ha a jogsértő magatartáshoz kapcsolódó reklámköltség a nem jogsértő magatartáshoz kapcsolódó költségektől elkülöníthető. Annak figyelembevétele, hogy az elmarasztalni kívánt reklámeszközök nem csak jogsértő üzenetet tartalmaztak, akkor lehetséges, ha a kereskedelmi gyakorlatban a jogsértő üzenet nem erőteljes. A felperesek kereskedelmi gyakorlatában a jogsértő üzenet erőteljes volt, így a reklámköltségek megosztására nem kerülhetett sor, ekként az alperes nem tért el a Közleményben foglaltaktól.
- [28] A bírságösszeg megállapításával kapcsolatban rögzítette, hogy a kiszabott bírságot nem teszi jogszabálysértővé, hogy az alperes a határozat rendelkező részében megállapított jogsértés időtartama előtt közzétett reklámok költségeit is figyelembe vette, hiszen ugyanazon reklámkampány részei voltak.
- [29] Kifejtette továbbá, hogy az elsőfokú ítélet részletes indokolást tartalmaz a tekintetben, hogy az alperes határozata a bírság kiszabását befolyásoló súlyosbító és enyhítő körülményeket figyelembe vette, azokat összevetette és súlyozta, mindez a határozat 118-130. pontjából egyértelműen kitűnik. Ezzel összefüggésben utalt arra is, hogy versenyjogi jelentőség szempontjából nemcsak súlyosbító és enyhítő kategóriába lehet sorolni az egyes vállalkozások által tanúsított magatartásokat, hanem vannak olyanok is, amelyek jellege közömbös.
- [30] A másodfokon eljáró bíróság mindezek alapján megállapította, hogy az elsőfokú ítélet nem sérti a Tpvt, az Fttv., régi Pp. és a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) fellebbezésben hivatkozott rendelkezéseit, így az elsőfokú ítéletet – az indokolás kiegészítésével – helyben hagyta.

### **A felülvizsgálati kérelem és az ellenkérelem**

- [31] A felperesek felülvizsgálati kérelmükben az első-és másodfokú ítélet hatályon kívül helyezését és a jogszabályoknak megfelelő új határozatot hozatalát, a kereseti kérelmüknek való helyt adást kérték a Kúriától. Álláspontjuk szerint a másodfokú ítélet jogszabálysértő és iratellenes, sérti a Tpvt. 78. § (3) és (8) bekezdését, a régi Pp. 206. § (1) bekezdését, 221. § (1) bekezdését és 339/B. §-át, a Ket. 1. § (1) bekezdését és 72. § (1) bekezdés e) pont ec) alpontját, valamint az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését, XXIV. cikk (1) bekezdését, XXVIII. cikk (1) bekezdését és 12. cikkét.
- [32] A felperesek felülvizsgálati kérelme a másodfokú eljárást megindító (fent ismertetett) fellebbezésben felhozott érdemi érveiket tartalmazza, egyezően a keresetben kifejtettekkel, ezért a Kúria az alábbiakban csak a korábbi beadványokban nem ismertetetteket foglalja össze.

Kfv.IV.37.774/2018/13.

- [33] Álláspontjuk szerint az alperesi határozat rendelkező része és indoklása nem áll összhangban, nem állapítható meg egyértelműen az alperesi döntés terjedelme. Ezzel összefüggésben hangsúlyozták, hogy „büntetőjogias eljárás” esetén kiemelt jelentőséggel bír, hogy a határozatban előírt tiltás vagy más kötelezettség egyértelmű, világos legyen. Megítélésük szerint a másodfokú ítélet iratellenes, ugyanis a határozat rendelkező részében nem szerepel olyan összefoglaló állítás, melybe a 25. pontban szereplő egyes állítások belefoglalhatók lennének. Okszerűtlennek tartották továbbá a jogerős ítélet azon megállapítását, miszerint az „előtte-utána” képek az üzenet részei, azokat ugyanis az alperes külön kiterjesztő végzéssel vonta az eljárásba. Tévesnek tartják a másodfokú bíróság azon megállapítását is, mely szerint a hivatkozott bizonyítékok (sajtóközlemény, alperesi figyelemfelhívás) mellőzése nem alapozza meg a régi Pp. 206. § (1) bekezdésének sérelmét.
- [34] Álláspontjuk szerint a bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperesek nem tettek eleget az Fttv. 14. §-a szerinti igazolási kötelezettségüknek, hiszen a felperesek már a közigazgatási eljárás során benyújtották azokat a tanulmányokat, amelyek igazolják a határozat rendelkező részének I. pontjában jogsértőnek minősített állítások valóságnak való megfelelését.
- [35] Fellebbezésükben foglaltakkal egyezően előadták egyrészt, hogy a figyelmeztetés mellőzése körében az alperes által végzett mérlegelés okszerűtlen, másrészt, hogy a figyelmeztetés mellőzésével az alperes megsértette az ügyfélegyenlőség elvét.
- [36] A bírságösszeg Közleménytől való eltéréseivel összefüggésben – a korábban kifejtetteken kívül – előadták, hogy a jogerős ítélet állításával ellentétben, az alperesi határozat nem tartalmaz olyan megállapítást, mely szerint a jogsértő üzenet erőteljes, és ezért a reklámköltség megosztására nem kerülhet sor. A Kúria Kfv. III.37.421/2017/7. számú ítéletére hivatkozva kifejtették, hogy nem helytálló a másodfokú bíróság azon megállapítása, mely szerint a reklámköltségek arányosítását felpereseknek kellett volna elvégezniük.
- [37] A bírság kiszabásakor a jogsértő időtartamon kívüli költségek figyelembevétele kapcsán előadták, hogy a bírói gyakorlat szerint a bírság összegének megállapításakor reklámköltségként csak az a ráfordítás vehető figyelembe, mely a jogsértő magatartáshoz kapcsolódott. Álláspontjuk szerint a korábban közzétett reklámok költségének legfeljebb egy része lenne figyelembe vehető.
- [38] A bírságcsökkentő körülmények figyelmen kívül hagyásával összefüggésben rögzítették, hogy nem értenek egyet a másodfokú ítéletben foglalt azon megállapításával, hogy az általuk bírságcsökkentő körülményként megjelöltek semleges körülmények lennének.
- [39] Végül a felperesek – a fentiekre figyelemmel – hivatkoztak az Alaptörvényben nevesített tisztességes hatósági eljáráshoz, illetve a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmére is.
- [40] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.
- [41] Felülvizsgálati ellenkérelmében rámutatott, hogy felperesek a keresetüknek való helyt adását kérték a Kúriától, nem jelölték meg azonban pontosan, hogy a négy kereseti kérelem közül melyik kérelemnek való helyt adást kérik. Álláspontja szerint a pontos felülvizsgálati kérelem hiánya az elbírálás eljárásjogi akadályát jelenti.
- [42] Előadta továbbá, hogy a felperesek által a 30/2014. (IX. 30.) AB határozat, illetve az EBH2017.K.20. 65. pontjára való hivatkozással nevesített „büntetőjogias eljárás” a

Kfv.IV.37.774/2018/13.

versenykorlátozó megállapodásokkal kapcsolatos versenyfelügyeleti eljárásokra vonatkozik, a fogyasztóvédelmi ügyekre nem feleltethető meg sematikusan.

- [43] Kifejtette, hogy az alperesi határozat rendelkező része az indokolással összhangban áll, álláspontja szerint a felperesek felülvizsgálati kérelmükben a saját véleményüket fejtik ki akként, hogy az alperesi hatóság jogi értékelését támadják. A felülvizsgálati kérelemben foglaltakkal ellentétben, az eljáró bíróságok megfelelő módon és mértékben vizsgálták a felperesek által csatolt bizonyítékokat (ld. a másodfokú bíróság ítéletének a 7-8. oldalán írtakat).
- [44] A figyelmeztetés helyett bírság alkalmazásával összefüggésben hangsúlyozta az alperes, hogy az eljáró bíróságoknak a mérlegelés jogszerűségét kellett vizsgálni, ennek eleget téve állapították meg, hogy a mérlegelés okszerű volt.
- [45] Az ügyfélegyenlőség elvét érintően azt emelte ki, hogy az alperesnek minden ügyben egyedi döntést kell hoznia az ügy körülményeinek megfelelően. Jelen esetben egyedi körülmény, hogy a felperesek a versenyfelügyeleti eljárás során több esetben olyan magatartást tanúsítottak (ld. a határozat 136. pontjában írtakat), amelyből az együttműködés hiányára, valamint arra vonatkozóan lehetett ésszerű következtetést levonni, hogy a figyelmeztetés alkalmazásával együtt alkalmazandó megfelelés szerinti jogkövető magatartás a felperesek részéről kétséges.
- [46] Fenntartotta azt a határozati álláspontját, miszerint a Közleményben foglaltaktól nem tért el.
- [47] A kiszabott bírság mértékének megállapítása kapcsán rögzítette, hogy a felperesek szerint jogellenesen figyelembe vett reklámok ugyanazon reklámkampány részeit képezték, mint a többi jogsértő kereskedelmi kommunikáció, valamint a fogyasztókra gyakorolt hatásuk megjelenésük után is nyilvánvalóan érzékelhető.
- [48] A bírságcsökkentő körülményekkel összefüggésben rámutatott, hogy nem helytálló az a felperesi megállapítás, melynek értelmében a bírói gyakorlat szerint a huzamosabb ideje jogszerűen végzett tevékenység enyhítő körülmény. Éppen ellenkezőleg, a vállalkozás jogszerű működését jutalmazni nem életszerű, a jogszabályok követése minden piaci szereplőnek kötelessége.
- [49] A tisztességes hatósági eljáráshoz való jog sérelmét illetően a 3364/2017. (XII. 22.) AB végzésre hivatkozva rámutatott, hogy önmagában az a körülmény, hogy az indítványozó nem ért egyet a bíróságok döntéseivel és annak indokolásával, nem elégséges érv a támadott döntés alaptörvényellenességének alátámasztására.

#### **A Kúria döntése és jogi indokai**

- [50] A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.
- [51] A Kúria előrebocsátja, hogy az első és másodfokú bíróságok az ügy elbírálásához szükséges mértékben az irányadó tényállást feltárták és abból az ide vonatkozó jogszabályi rendelkezések alkalmazásával mindenben helytálló jogi következtetést vontak le, a jogerős ítéletben foglaltakkal a Kúria egyetért.
- [52] A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 270. § /2/ bekezdése és 272. § /2/ bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárás során kizárólag a jogerős ítélet jogszerűsége vizsgálható, a Pp. 275. § /2/ bekezdésének megfelelően a felülvizsgálati



Kfv.IV.37.774/2018/13.

kérelemmel érintett körben. A felülvizsgálati kérelem lényegében a keresetlevélben és a fellebbezésben kifejtett jogi érveket sorakoztatja fel, melynek kapcsán a Kúria az alábbiakra mutat rá.

I.

[53] A határozat rendelkező része és indokolása körében a törvényszék indokolását a Kúria is osztotta, annak ismétlése nélkül csupán kiemeli, hogy a felülvizsgálati eljárásban a jogerős ítélet felülvizsgálata történik, márpedig az ítélet helyesen rögzítette, hogy "a határozat rendelkező része, indokolása és mellékletei egymásra épülnek, egymással logikus összefüggésben állnak", mely tartalmak egybeolvasásával kétséget kizáróan megállapítható, hogy "az eltiltás a határozat 25. pontjában felsorolt és a határozat mellékletében tételesen megjelenített felperesi kereskedelmi kommunikációban megjelenő szöveges és képi tartalmat fogyasztókhoz eljuttatott jogsértő üzenetként azonosított tartalmának összefoglalása". A felperes azon elvárása, hogy a rendelkező rész egyértelműsége feltételezi a jogsértőnek minősített kommunikáció tételes megjelenítését, minden alapot nélkülöz. A felperesek által folytatott kereskedelmi kommunikációból a felülvizsgálati kérelemben jelölt néhány tényállítás kiragadása sem támasztja alá a jogerős ítélet iratellenességét és a régi Pp. 206. § (1) bekezdésének sérelmét. A feltárt jogsértés mibenlétét ugyanis nem a kezelés hatásmechanizmusa, hanem a perbeli kezelés tárgyában folytatott kereskedelmi kommunikációnak a határozat rendelkező részében összefoglalt valótlán üzenete képezi, amely több állítás szöveges és képi megjelenésével együttesen alkalmas a fogyasztói döntések tisztességtelen befolyásolására. Ennek tényén az sem változtat, hogy az alperes külön kiterjesztő végzéssel vonta eljárásába az "előtte-utána" képeket, melyek a fogyasztó által észlelt üzenet részévé váltak, akár azt alátámasztandó, akár önálló magatartásként is értékelhető képi megjelenítésként. A törvényszék ítélete részletesen tartalmazza, hogy a tényállítás megvalósulási elemei, az egyes jogsértő magatartások a határozat indokolásából és mellékletéből hogyan azonosíthatók be, mely állításokra vonatkozik az eltiltás, eleget téve ezzel a régi Pp. 221. § (1) bekezdésében előírt indokolási kötelezettségének. A felperesek maguk sem jelöltek meg olyan jogszabályi rendelkezést, amely előírná, hogy a határozat rendelkező részének tételesen kellene tartalmaznia a jogsértőnek minősített kereskedelmi gyakorlatot. Az egyértelműséggel összefüggésben a "büntetőjogias eljárásra" történő felperesi hivatkozás sem foghat helyt jelen ügyben, mert az a fogyasztóvédelmi ügyekre nem feleltethető meg. Jelen ügy pedig anyagi jogi értelemben olyan fogyasztóvédelmi eljárás, melynek keretét a Tpv. adja meg. A felülvizsgálati kérelemben felhívott 30/2014 (IX. 30.) AB határozat 67., illetve az EBH 2017. K.20. 65. pontja a versenykorlátozó megállapodások körében hozott versenyügyben állapította meg, hogy az ilyen típusú ügyek "az Egyezmény és annak EJEB gyakorlata kapcsán büntetőjogias eljárások...". Itt utal a felülvizsgálati bíróság arra, hogy az alperesi eljárás jogi jellege a megelőző eljárásokban nem képezte vita tárgyát, erre vonatkozó megállapításokat sem az első, sem a másodfokú ítélet nem tartalmaz, ezért az olyan új jogi érvek minősül, melynek érdemi vizsgálatát a régi Pp. 275. § (2) bekezdése nem teszi lehetővé.

[54] A régi Pp. 206. § (1) bekezdése alapján a bíróság az ügyben irányadó tényállást a releváns bizonyítékok, a bizonyítás eredményének szabad mérlegelése alapján állapítja meg, mely mérlegelés eredményéről a határozat indokolásában kell számot adnia. A felek álláspontját tükröző dokumentumok önmagukban nem alkalmasak sem a hatósági, sem a bírósági döntés sértő voltának igazolására, ezért a bizonyítékok sorában a felperesek által hivatkozott alperesi sajtóközlemény, a II. rendű felperes alperes felé intézett figyelemfelhívása és az alperes arra adott válasza értékelését az eljáró bíróságok jogszerűen mellőzték. A mellőzés indokainak számbavétele elmaradt az elsőfokú ítéletben, melynek következtében – szemben a jogerős ítéletben foglaltakkal – sérült a régi Pp. 221. § (1) bekezdése. Tekintettel azonban arra, hogy ezen eljárási szabály megsértése az ügy

Kfv.IV.37.774/2018/13.

érdemét nem érintette, az a fellebbezési eljárásban – a jogsértés megállapítása esetén – sem adhatott volna alapot a határozat egészének (rendelkező részének, indokolásának és mellékletének) értelmezése alapján helyesnek és törvényesnek értékelt elsőfokú ítéleti döntés megváltoztatására és az alperesi határozat hatályon kívül helyezésére. Éppúgy a felülvizsgálati eljárásban sem volt érdemi jelentősége ezen téves indokolásnak.

## II.

- [55] A felperesek szerint törvénytelenül jutott arra a következtetésre a másodfokú bíróság, hogy az alperesi határozatban kifogásolt kereskedelmi gyakorlatuk részét képező egyes tényállítások valóságát (így a kezelés hatásmechanizmusát is) az Fftv. 14. §-a alapján igazolni nem tudták a versenyfelügyeleti eljárásban. A Kúria ennek kapcsán rámutatni kíván, hogy jelen esetben az igazolási kötelezettség nem az Ultherapy kezelés egyes jellemzői, hanem annak igénybevételével járó, hirdetésekben megjelenő, a határozat 93. pontjában összefoglalt előnyök vonatkozásban terhelte a vállalkozást, ahogyan azt már az elsőfokú bíróság is megállapította, egyenként bemutatva a felperes által bizonyítékként becsatolt dokumentumok bizonyító erejének hiányát. Hasonlóképpen a törvényszék is részletesen (az ítélete 7-8. oldalán) kitért a fellebbezésben kifogásolt Ultherapy White Paper című dokumentáció értékelésére. Ennek során helyesen vonta le azt a következtetést, hogy az ugyan nem tekinthető az elsőfokú ítéletben – vélhetően elírás következtében – megnevezett egyszerű tájékoztatásnak, de ezzel a klinikai tanulmányokat is magában foglaló dokumentációval sem tudták felperesek igazolni a perbeli kezelés felperesi kereskedelmi kommunikáció során állított hatásainak meglétét. A Kúria – egyetértve a felülvizsgálati ellenkérelemben foglaltakkal – hangsúlyozza, hogy a törvényszéknek, mint másodfokú bíróságnak elsődleges feladata nem a bizonyítékok újraértékelése, hanem annak vizsgálata, hogy elsőfokú bíróság eleget tett-e e körben fennálló indokolási kötelezettségének és a bizonyítás eredményének mérlegelése megfelelt-e a logika szabályainak. A jogerős ítélet indokolása erre vonatkozóan is tartalmaz megállapításokat, helyesen emelve ki, hogy "a felperesek az elsőfokú eljárásban kizárólag a saját véleményüket terjesztették elő az alperesi határozatban értékelt bizonyítékokkal vonatkozásában, de a véleményükben megfogalmazottakat nem igazolták."

## III.

- [56] A felperesek felülvizsgálati kérelmükben a figyelmeztetés alkalmazása kapcsán a Tpv. 78. § (8) bekezdésének megsértésére hivatkoztak, mely rendelkezés szerint „a kis- és középvállalkozásokkal szemben az első esetben előforduló jogsértés esetén – kivéve az Európai Unió jogába való ütközés esetét – bírság kiszabása helyett az eljáró versenytanács figyelmeztetést is alkalmazhat.”
- [57] A figyelmeztetés alkalmazását az alperes eljárásában szabadon mérlegelheti, mivel a mérlegelés szempontjait, terjedelmét a felhívott jogszabályhely nem határolja be. A mérlegelési jogkörben hozott döntés jogszerűségének megítélése a bírósági eljárásban a régi Pp. 339/B. §-a alapján az alperesi mérlegelés okszerűségi vizsgálatát jelenti a határozatban rögzített szempontok alapulvételével. Az alperes eljárási bírság alkalmazására okot adó körülményeket nem mérlegelt, amikor úgy ítélte meg, hogy a figyelmeztetés alkalmazása nem indokolt a versenyfelügyeleti eljárásban együttműködést nem tanúsító olyan vállalkozással szemben, aki e jogkövetkezmény mellett megfelelési program kidolgozására jogszabály erejénél fogva köteles. Ellenben határozatában az együttműködés hiányára utaló több olyan körülményt rögzített, melyek összességében való értékelése alapján tévedés nélkül jutott arra a következtetésre, hogy felperesekkel szemben a bírság kiszabása felel meg a generális és speciális prevenció követelményeinek. Az elsőfokú bíróság mindössze annyiban osztotta a felperes álláspontját, hogy az értékelt körülmények között voltak olyanok is (pld. indokolatlanul kért titokvédelem, hiányosan közölt adatok), amelyek az együttműködés hiányát önmagukban nem támasztották alá, de

Kfv.IV.37.774/2018/13.

megállapítása szerint éppen ezek kiragadása vezetne okszerűtlen következtetések levonására abban az esetben, ha az eljárás folyamán még a saját felperesi gyakorlat bemutatására szolgáló adatszolgáltatás is nehézségbe ütközik. Nem arról van tehát szó, hogy egyes körülményeket okszerűtlenül értékelte az alperes, ilyen megállapítást az elsőfokú ítélet nem tartalmaz, melyre a törvényszék kellő részletességgel mutatott rá a jogerős ítélet indokolási részében, ezáltal nem sértette meg a régi Pp. 221. § (1) bekezdése szerinti indokolási kötelezettségét. Az ezzel ellentétes ítéletértelmezés téves és egyben iratellenes is. Hangsúlyozza a Kúria, hogy a felperesek – a korábbiakkal egyezően – mindössze állították, hogy miért tekinthető jogszerűtlennek az alperesi mérlegelés, anélkül hogy bemutattak volna felülvizsgálati kérelmükben egy olyan másik szempontrendszert, amellyel az alperes által alkalmazottnál okszerűbb magyarázat adható a feltárt körülmények értékelésére.

#### IV.

- [58] A figyelmeztetés mellőzésével összefüggésben a Ket. 2. § (1) bekezdése szerinti ügyfélegyenlőség elvének megsértésére történő felperesi hivatkozás sem foghat helyt, mert a peres eljárás folyamán a felperes nem igazolta, hogy a keresetlevélben megjelölt ügyek jogi és ténybeli azonosságot mutatnak. Az ügyazonosság szempontjából releváns elemnek minősítette az elsőfokú bíróság az ügyek eljárás alá vontjai tekintetében az eljárás során tanúsított azonos magatartást, mivel jelen esetben alapvetően ez zárta ki az enyhébb jogkövetkezmény alkalmazását a felperesekkel szemben. Erre utaló körülményre azonban a felperesek részéről nem történt hivatkozás. A felperesek által relevánsnak minősített elemek hiányosságait a törvényszék ugyan nem részletezte és arra sem adott bővebb indokolást, hogy a relevánsnak tekintett elemek azonossága miért nem áll fenn, de ez az ítélete jogszerűségét, különösen az ügyazonosság igazolása hiányában, érdemben nem befolyásolta. A hatósági döntés felülvizsgálatát ugyanis nem a mások ügyében hozott döntés, hanem az egyedi ügy megítélése alapján kell elvégezni. Jelen esetben ez az egyedi körülmény a felperesek részéről tanúsított együttműködés hiánya, melyből okszerűen arra lehet következtetni, hogy felperesek részéről a figyelmeztetéssel együtt alkalmazandó megfelelés szerinti jogkövető magatartás kétséges.

#### V.

- [59] Az első- és másodfokú ítéletek azt is helytállóan rögzítették, hogy a Közlemény 18. és 19. pontjában foglaltak szerint a reklámköltségek megosztására akkor kerülhet sor, ha a jogsértő magatartáshoz kapcsolódó reklámköltség a nem jogsértő magatartáshoz kapcsolódó költségektől elkülöníthető. Az elkülönítés egyik ilyen egzakt szempontjaként említi a Közlemény a jogsértő tartalmak hangsúlyos voltát. Az alperes a versenyfelügyeleti bírság kiszabása során a felperesek által szolgáltatott reklámköltség adatokból indult ki megosztás alkalmazása nélkül, mivel a bírság kiszabása körében súlyosító körülményként értékelte azt, hogy a kereskedelmi kommunikációban a jogsértő üzenet erőteljes és hangsúlyos. (lásd határozat 125. pont) A megosztás elmaradását a felperesek az előzetes álláspont közlését követően még nem sérelmezték, a felülvizsgálati kérelmükben pedig iratellenesen állították, hogy a törvényszék úgy hivatkozott a reklámköltség megoszthatóságának hiányára, hogy az alperes határozata erre vonatkozó megállapítást nem tartalmaz. Ahogyan az is iratellenes hivatkozás a felülvizsgálati kérelemben, hogy a másodfokú bíróság álláspontja szerint a reklámok terjedelmének csak egy kisebb részében jelentek meg az alperes által kifogásolt üzenetek. Mindezekben a felperesek által hivatkozott, reklámban megjelent kupon sem változtat, melynek célja nyilvánvalóan a figyelemfelkeltés, függetlenül attól, hogy a kedvezmény milyen egyéb szolgáltatásra használható fel. A Kúria alperessel egyetértve megerősíti, hogy a figyelemfelkeltés miután része a fogyasztói döntéshozatal folyamatának, így a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen piaci magatartások tilalmának már a figyelemfelkeltés szakaszában is érvényesülnie kell.

Kfv.IV.37.774/2018/13.

- [60] Ellenben a felülvizsgálati kérelemmel a törvényszék megállapítása abban is helytálló, hogy felpereseknek kellett volna elvégezniük a reklámköltségek arányosítását, mivel az alperes adatkérő végzéseket bocsátott ki, mely alapján a felperesek előtt ismert volt, hogy az alperes az érintett reklámkampány költségére vonatkozóan kért be adatokat. Felperesek nem végeztek el olyan megosztást, mint amelyet a hivatkozott Kfv.III.37.421/2017/7. számú ügyben eljárás alá vont vállalkozások, ezért a két ügy egymással – az egyéb tényállásbeli eltérésekre is figyelemmel – párhuzamba nem állítható, aminek következtében az abban kifejtett jogi álláspont jelen ügyben nem lehet irányadó.
- [61] A jogerős ítélet azon okból sem törvénysértő, hogy a másodfokú bíróság nem a felperesek álláspontjával egyezően rögzítette, hogy alperes eltért a Közleményétől. Ilyen eltérés ugyanis nem volt megállapítható a határozat jogszerűségi vizsgálata során. Ennek következtében a törvényszék nem sértette meg a Tpv. 78. § (3) bekezdését.

#### VI.

- [62] Nem került sor jogsértő időtartamon kívüli költségek figyelembevételére a bírság kiszabása során, ahogyan azt a felperesek állítják, mivel az alperes a vizsgált időtartamot a VJ/98-4/2015. számú vizsgálói végzéssel kiterjesztette a 2013. október 10. és 2013. november 6. közötti időtartamra is, valamint az összes költség ugyanazon reklámkampány részei voltak, melyek hatása a havonta megjelenő magazinokban köztudottan a megjelenésüket követő pár napon belül is még érzékelhető. A felperesek azon hivatkozása, mely szerint legfeljebb a korábban közzétett reklámok költségének egy része lenne figyelembe vehető, semmivel sem okszerűbb érvelés, mint az alperesé. Mivel felülvizsgálati kérelmükben nem adták indokát ezen jogi álláspontjuknak, annak érdemi vizsgálatától a Kúria eltekintett, ahogyan az a felperesi hivatkozás sem képezhetette felülvizsgálat tárgyát, hogy az eljáró bíróságok „megközelítésének” elfogadása a vizsgálat időbeli korlátait érintően milyen hatással lehet az alperes jogalkalmazására. Jelen ügy tárgya ugyanis a támadott határozat jogszerűsége és nem az alperesi hatóság gyakorlatának felülvizsgálata.

#### VII.

- [63] A Kúria a bírságcsökkentő körülmények figyelmen kívül hagyásával összefüggésben osztja a törvényszék álláspontját, mely szerint az egyes vállalkozások által tanúsított magatartások között vannak olyanok is, amelyek jellege versenyjogi jelentőség szempontjából közömbös. Így nem tekinthető enyhítő körülménynak a huzamosabb ideje jogszerűen végzett tevékenység, mivel a jogkövető magatartás tanúsítása minden piaci szereplő jogszabályi kötelezettsége. Az időmúlás önmagában szintén nem ad alapot enyhébb szankció alkalmazására, kivéve ha a jogsértés elkövetésétől eltelt hosszabb idő következtében olyan körülmény (pl. bizonyítás ellehetetlenülése) merült fel, melyet kompenzálni kell a jogsértést elkövető védekezéshez fűződő jogainak megóvása érdekében. Ilyen esetekben ismeri el a bírói gyakorlat az időmúlást enyhítő körülménynek.
- [64] A Kúria álláspontja szerint elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá, hogy a felperesek által megjelölt médiumok megfelelő szakértelem hiányában nem alkalmasak a hirdetések tudományos igényű megalapozottságának igazolására. Az Fttv. 9. § (1) bekezdése nem hagy kétséget afelől, hogy a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmának megsértéséért az a vállalkozás felel, amelynek a kereskedelmi gyakorlattal érintett áru (szolgáltatás) értékesítésének ösztönzése közvetlenül érdekében áll. Mivel a nemzetközi médiumokban megjelent kifogásolt állítások a felperesek érdekében kerültek közzétételre, így nem hárítható át a felelősség más vállalkozásra. A törvényszék e körben is eleget tett indokolási kötelezettségének azáltal, hogy visszautalt az elsőfokú bíróság ezzel összefüggő helyes jogi álláspontjára.

Kfv.IV.37.774/2018/13.

#### VIII.

- [65] A felperesek tisztességes hatósági eljáráshoz való alkotmányos alapjoguk sérelmét abban látták megvalósulni felülvizsgálati kérelmükben, hogy a hatósági döntés az alkalmazott jogszabályok téves értelmezése következtében tárt fel jogsértést, melyet a törvényszék sem orvosolt a jogerős ítéletével. Az Alaptörvény 28. cikkére alapított érvelésük azonban nem fogadható el, mert az a bíróságoknak címzett jogértelmezési segédszabály, ami az Alkotmánybíróság értelmezésében nem tekinthető olyan Alaptörvényben biztosított jognak, amelynek sérelmére hivatkozva alkotmányjogi panaszt lehetne benyújtani. {3176/2013. (X.9.) AB határozat, Indokolás [29]} Így erre általánosságban a másodfokú bíróság által elkövetni vélt jogsértés sem alapítható, ugyanis a felperesek elmulasztották megnevezni azokat a jogszabályokat, melyek szövegét a törvényszék nem az Alaptörvénnyel összhangban értelmezett. A felperesek álláspontjának elfogadása végül odavezetne, hogy minden jogsértést megállapító hatósági döntés egyben az eljárás a tisztességtelenségét eredményezhetné.

#### IX.

- [66] A felülvizsgálati kérelem szerint megsértette a törvényszék a felperesek tisztességes bírósági eljáráshoz való jogait is azáltal, hogy a jogerős ítélet indokolásában nem tért ki a fellebbezés alaptörvény-ellenességgel kapcsolatos hivatkozásaira, elmulasztva ezzel indokolási kötelezettségét. A Kúria hangsúlyozza, hogy a kérelemben megjelölt 20/2017 (VII.18.) AB határozatban foglaltak ugyancsak megerősítik azt a bírói ítéletekkel szemben támasztott elvárást, miszerint "a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részére vonatkozó észrevételeit kellő alaposítással megvizsgálja és ennek értékeléséről határozatában számot adjon." (Indokolás [26.]
- [67] A felperesek fellebbezési érvelése szerint a tisztességes hatósági eljáráshoz való joguk azáltal sérült, hogy az alperes elkövette mindazt a jogsértést, amelyre hivatkozással kérték az alperesi határozat felülvizsgálatát. Megállapítható, hogy a törvényszék minden egyes jogsérelem kapcsán vizsgálta az elsőfokú bíróság fellebbezésben sérelmezett megállapításait és egyező álláspontra helyezkedett az alperesi határozat jogszerűségét illetően. Mindebből pedig az következik, hogy a felperesek tisztességes bírósági eljáráshoz való jogának sérelme nem következett be. A fellebbezés ezzel összefüggésben az egyes jogsérelemek megjelölésén túlmenően nem tartalmazott egyéb olyan érdemi indokolást, amelynek elbírálását a jogerős ítélet ne tartalmazná. Ennek következtében a Kúria nem találta megállapíthatónak az indokolási kötelezettség elmulasztását.
- [68] Mindezekre figyelemmel a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet nem sérti a felülvizsgálati kérelem által megjelölt jogszabályokat, ezért azt a régi Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

#### A döntés elvi tartalma

- [69] *Nem előírás, hogy a határozat rendelkező részének tételesen kell tartalmaznia a jogsértőnek minősített kereskedelmi gyakorlatot, elegendő, ha a tényállás megvalósulási elemei, az egyes jogsértő magatartások a határozat indokolásából és mellékletéből egyértelműen beazonosíthatók. A felek álláspontját tükröző dokumentumok önmagukban nem alkalmasak sem a hatósági, sem a bírósági döntés sértő voltának igazolására.*
- [70] *A figyelmeztetés alkalmazását az alperes eljárásában szabadon mérlegelheti, mivel a mérlegelés szempontjait, terjedelmét a Tpv. nem határolja be. Első jogsértés esetén sem jogszabálysértő a*

Kfv.IV.37.774/2018/13.

*versenyfelügyeleti bírság megállapítása olyan kis és középvállalkozásnak minősülő vállalkozással szemben, aki a versenyfelügyeleti eljárásban nem tanúsít együttműködő magatartást.*

### **Záró rész**

- [71] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a régi Pp. 274. § (2) bekezdése alapján a peres felek kérelmére tárgyaláson bírálta el.
- [72] A felülvizsgálati kérelem eredményre nem vezetett, ezért a régi Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó régi Pp. 75. § (2) bekezdése és a 78. § (1) bekezdése alapján a felpereseket kötelezte az alperes javára a felülvizsgálati eljárásban felmerült költsége megfizetésére.
- [73] A pervesztesnek minősülő felperesek az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdés d) pontja és 50. § (1) bekezdése szerinti le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint kötelesek viselni.
- [74] Az ítélet ellen a felülvizsgálat lehetőségét a régi Pp. 271. § (1) bekezdés e) pontja zárja ki.

Budapest, 2020. január 7.

**Dr. Patyi András s. k. a tanács elnöke, Dr. Dobó Viola s. k. előadó bíró, Dr. Horváth Tamás s.k. bíró**